

Яскравішають промені "Комсомольського прожектора"

РЕЙДІВЦІ ІДУТЬ ПО ЦЕХАХ

В УДАРНИЙ загін борців за виробничі резерви вступили комсомольці швейної фабрики. Промені «Комсомольського прожектора» спалахнули в світлих, просторих цехах підприємства. Першими підхопила ініціативу молодь четвертого пошивного цеху. Комсорг цеху Валя Чудіна ознайомила комсомольців з починим москвичів, ленинградців і киян. І серед швейників теж знайшлися такі, що загорілися чудовою ідеєю. З готовністю вступили в загін Алла Коваленко, Люда Легаскіна, Ліда Сергієва, Ліда Гопман, Люда Краснокутська.

Створення загону в цеху відразу ж стало відчутним. Комсомольці випустили спеціальну стіннівку «Комсомольський прожектор», де повідомили про завдання і значення загону. А скоро вже й у перший рейд вирушили — перевірили, чи економно витрачається на підприємстві електроенергія. Виявилось, що не зовсім — в окремих бригадах не виключалися мотори в обідню перерву, не скрізь гасять електролампочки. Про все це сигналізувалося адміністрації підприємства, і тепер з розбазарюванням електроенергії покінчено.

— Контролювати — значить допомагати, — цілком вірно висловилися з цього приводу секретар комітету комсомолу фабрики Тамара Сторожук.

І контроль цей стає все відчутнішим. Штаб «Комсомольського прожектора», очолюваний Вірою Гаюм, вирішив днями провести новий рейд — по економному витрачання пошивних матеріалів. А далі — рейди по раціональному використанню робочого часу і максимальному завантаженню техніки, боротьба за розробку і впровадження кожної раціоналізаторської пропозиції і багато ще хороших, сміливих справ.

О. БУР'ЯНСЬКИЙ,
наш позаштатний кореспондент.

м. Кіровоград.

Олег Лобунков — формувальник Кіровоградської взуттєвої фабрики. Він не тільки систематично виконує виробничі завдання, а й добивається високої якості виготовлюваної продукції.

На знімку: Олег ЛОБУНКОВ.
Фото М. САВКУНОВА.

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ.

Рік видання VI,
№ 69 (576)

Середа, 6 червня 1962 р.

Ціна 2 коп.

Швидкість ПЛЮС ЯКІСТЬ

В єдиному комплексі

СІМ механізованих ланок створено в артілі імені Шевченка. Всі вони вирощують кукурудзу на 1400 гектарах за методом О. В. Гіталова.

Обладнавши культиватори захисними щитами, механізатори проводять обробіток качанистої в єдиному комплексі. Кожні з них працює на підвищених швидкостях. Вожаки ланок, молоді механізатори Михайло Кришталь, Василь Скоробогач, Микола Шпак та Павло Солтик у півтора-два рази перевищують свої змінні завдання.

М. ШЕВЧУК.

Ульяновський район.

На обробітку качанистої

А КУРАТНИМИ, точними квадратами відкрилась та ділянка другої бригади артілі ім. Кірова Новоукраїнського району, де висівали кукурудзу трактористи Василь і Микола Борці.

Зараз на своїх «Белорусах» вони приступили до міжрядного обробітку посівів і щоденно при нормі 17 гектарів розпушують міжряддя на площі 38—40 гектарів.

Та справа не лише в кількісних показниках — дбайливо, з любов'ю працюють хлопці, щоб жодної рослини не пошкодити.

В. ЛОМАЧЕНКО.

Червоний праворець переможця прикрашає агрегат, на якому працюють комсомольці Леонід Ткаченко і Леонід Бобух. Кожної зміни вони на 5—7 гектарів більше норми обробляють кукурудзи у міжряддях.

Молоді механізатори колгоспу імені Калініна Кіровоградського району борються за те, щоб на 268-гектарній ділянці без затрат ручної праці виростити 50-центнерний урожай качанистої.

На знімку: (зліва направо) Леонід ТКАЧЕНКО і Леонід БОБУХ.

Фото М. САВКУНОВА.

УКАЗ ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

ПРО СКЛИКАННЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Президія Верховної Ради Української РСР ПОСТАНОВЛЯЄ:

Скликати сьому сесію Верховної Ради Української Радянської Соціалістичної Республіки п'ятого скликання 4 липня 1962 року в м. Києві.

Голова Президії Верховної Ради Української РСР
Д. КОРОТЧЕНКО.

Секретар Президії Верховної Ради Української РСР
А. ЗЛЕНКО.
м. Київ, 4 червня 1962 р.

ТЕЛЕГРАФНОЇ СТРИЧКИ

Нічия радянських футболістів

САНТ-ЯГО, 4 червня. (ТАРС). Команда СРСР продовжує 3 червня виступ у фінальному турнірі на першості світу з футболу. Вона звела вничю другу зустріч у своїй групі — із збірною Колумбії. Рахунок — 4:4 (3:1).
Результати трьох інших матчів, що відбулися 3 червня: Мексика — Іспанія — 0:1; Швейцарія — ФРН — 4:2; Болгарія — Угорщина — 1:6.

Авіаційна катастрофа на паризькому аеродромі

ПАРИЖ, 3 червня. (ТАРС). 131 чоловік загинув сьогодні під час величезної авіаційної катастрофи, що сталася на паризькому аеродромі Орлі. Як повідомляє агентство Франс Пресс, розбився реактивний пасажирський літак «Бойнг-707» авіакомпанії «Ер-Франс», що летів до США. За словами очевидців, літак не зміг набрати достатньої висоти під час зльоту, впав у кінці злітно-посадочної доріжки і вибухнув.

КУРС на механізацію

СОНЯЧНИЙ промінь увірвався в приміщення і раптом, відбившись у дзеркалах, перетворився у безліч світл. Заграло сонце сотнями «зайчиків» у дзеркальному цеху. Послішкою зустріч нас головний інженер заводу «Червоний дзеркальник» Борис Романович Штейнберг.

— Механізацією цікавитесь? Що ж, як кажуть, чим багаті, тим і раді. Самі подивіться.

В просторому цеху працюють два конвейєри для сушіння інфрачервоним промінням захисної плівки дзеркал. Пуск цих конвейєрів дозволив в 64 рази прискорити процес сушіння і набагато підвищити якість продукції. Якщо раніше на весь процес виготовлення дзеркал йшло три з половиною дні, то тепер — лише чотири години.

Зараз на заводі працюють над тим, щоб і сушіння сріблястої плівки проводити на такому ж конвейєрі. І не за 5 годин, а за 15 хвилин. Ці конвейєри запрацюють не пізніше, як через десять днів.

Це нововведення дасть змогу значно збільшити пдан виробництва продукції. Якщо в минулому році вироблялось 17 тисяч квадратних метрів дзеркал, то в наступному буде 37 тисяч квадратних метрів.

— І все це — завдяки механізації, а також нашим раціоналізаторам — В. Пудову, А. Булату, В. Сауленко й іншим, — говорить інженер.

Саме вони попрацювали над тим, щоб замість ручного фарбування виробів у дзеркально-мебловому цеху застосувати механізоване. А це вивільнило трьох робітників, на 40 процентів збільшило продуктивність праці, дало 2160 карбованців річної економії.

Чіткий і неухильний курс на механізацію взяло підприємство. І це допомагає колективу успішно викону-

вати плани, давати більше високоякісної продукції. Завод достроково, 16 травня, виконав план п'яти місяців, зараз працює в рахунок другої половини червня. А річний план колектив «Червоного дзеркальника», що бореться за звання комуністичного, зобов'язався теж виконати на 10 днів раніше.

Г. ТОЛОК,

зав. нашим позаштатним відділом технічного прогресу.
м. Кіровоград.

ДО ЗАГАЛЬНОНАРОДНОЇ

Зовнішньо-політичні завдання держави в період розгорнутого будівництва комунізму полягають в тому, щоб надійно забезпечити оборону і безпеку країни, розвинути братерське співробітництво з соціалістичними країнами, відстоювати справу миру і підтримувати нормальні відносини з усіма країнами.

На сучасному етапі розвитку загальнонародної держави все більше значення набирають демократичні принципи управління справами суспільства. І це закономірно. Адже комунізм створюється працею, енергією, розумом всього народу і будується для народу. Саме тому все більше зростає роль громадських організацій трудящих — Рад, профспілок, комсомолу, кооперації, різних самодіяльних організацій.

«Розвиток соціалістичної державності, — говорить в Програмі КПРС — поступово приведе до перетворення її в суспільне комуністичне самоврядування, в якому об'єднуються Ради, професійні, кооперативні та інші масові організації трудящих».

Ленінська партія здійснює курс на всебічний розвиток і удосконалення соціалістичної демократії, на активне залучення всіх громадян до управління державою, до керівництва господарським і культурним будівництвом.

РАДИ депутатів трудящих, поєднуючи в собі риси державної і громадської організації, все більше виступають як органи громадського самоврядування при широкій і безпосередній участі в їх діяльності мас, в особі депутатів і постійно діючих комісій тощо. При виконанні місських і районних Рад депутатів трудящих області створено 57 позаштатних відділів, в яких працює 395 чоловік. В 1569 позаштатних комісій, крім депутатів, працюють 12380 активістів. В різних організаціях на громадських засадах працює 263446 осіб.

Добре працюють, наприклад, постійні комісії в Новопразькому районі. Їх тут 70, працює в них понад

ДЕРЖАВИ КОМУНІЗМУ

300 депутатів і більше 500 активістів. Вони беруть участь в підготовці сесій і засідань виконкомів, контролюють виконання рішень, перевіряють діяльність підприємств і установ, ведуть організаторську роботу серед населення. Велику допомогу виконкому Хмельницької районної Ради депутатів трудящих подають депутатські групи і пости (їх в області — 72), які здійснюють постійний контроль за ходом господарських робіт в колгоспах, за дотриманням правил агротехніки, за станом трудової дисципліни.

Велику допомогу Радам у вирішенні багатьох практичних питань подають різні самодіяльні громадські організації населення: квартальні та вуличні комітети, батьківські комітети при школах, добровільні народні дружини, товариські суди, жіночі ради, ради пенсіонерів. 50 вуличних комітетів Знаменки допомагають міськраді організувати населення на роботи по благоустрою. Члени комітетів керують боротьбою з порушеннями правил соціалістичного співжиття. Громадські почали в роботі Рад — це живі ростки комунізму, про які мріяв і які передбачав великий Ленін.

Профспілки через постійно діючі виробничі наради, залучають широкі маси трудящих до управління виробництвом, виховують в радянських людей навички комуністичного самоуправління. Добре зарекомендували себе виробничі наради на заводі «Червона зірка». Викон-

До загальнонародної ДЕРЖАВИ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

панія рекомендацій, прийнятих торік виробничою нарадою заводу, дозволила знизити трудові затрати на виготовленні машин на 8,3 процента при плані 6,2 процента, заощадити понад 10 мільйонів кіловат-годин електроенергії, знизити брак на 2,5 процента.

Здійснення заходів виробничої наради локомотивного депо станції Знамянки дало можливість заощадити 7 тисяч тонн палива.

ВСТУП радянської країни в період розгорнутого будівництва комунізму, розвиток соціалістичної демократії незмірно підвищує роль Комуністичної партії як керівної і спрямовуючої сили. КПРС ідейно впливає на всі сторони життя країни. Під керівництвом партії радянський народ створює матеріально-технічну базу нового суспільства, проходить школу управління державою. Ленінська партія показує приклад і зразок по виробленню найбільш досконалих форм комуністичного громадського самоврядування.

Загальнонародна держава — це історичний етап на шляху до громадського комуністичного самоврядування. Наша держава підготовляє умови, при яких зникне необхідність в ній. «Для повного відмирання держави, — говорить в Програмі КПРС — необхідне створення як внутрішніх умов — побудова розвинутого комуністичного суспільства, так і зовнішніх умов — перемога і зміцнення соціалізму на міжнародній арені».

Безумовно, і при комунізмі збережуться органи планування і обліку, керівництва господарством і розвитку культури. Але вони втрачуть політичний характер і стануть органами громадського самоврядування. Комуністичне суспільство буде високоорганізованим, дисциплінованим співробітництвом людей праці.

В сучасних умовах завдання радянського народу полягає в тому, щоб і надалі всемірно зміцнювати нашу загальнонародну державу — могутню зброю в боротьбі за перемогу комунізму.

В. ДАЦКИЙ,
завідуючий Будинком
політичної освіти
кому КП України.

ТАКИЙ У ДІВЧАТ ХАРАКТЕР

ВОНА стоїть перед своїми товаришами струнка, висока, з серйозним поглядом сірих очей. Чітко відповідає на запитання. А вже сьогодні в дівчини особливий день — бюро райкому комсомолу дає їй рекомендацію для вступу кандидатом у члени КПРС.

Галина заслужила цієї честі. З тих пір, як уперше прийшла на свиноферму колгоспу «Росія» тваринники переконалися в старанності дівчини. Та про це свідчать і її показники — крищі в колгоспі. У минулому році Галина здала державі 323 центнери свинини.

Хай це і не такий великий успіх, як, приміром, у Ніни Соловйової з Олександрійського району, але й він здобутий у нелегкій боротьбі. Бо на фермі, де працює Галина, умови праці набагато гірші, ніж у Ніни. Проте ця обставина не завадила дівчаткам стати вже в цьому році суперницями в змаганні. І Галина, звичайно, старається не відстати в ньому.

— Ох і аверта ж удача! — не один в Росії так скаже так про дівчину.

Саме за цю старанність в усюму і виявили односельчані Галині Гаврилюк довір'я — обрали її депутатом сільської Ради.

Вчиться працювати у Галі і її молодша сестра Валентина, яка доглядає нагульну групу. Сестри в усюму виступають ініціаторами. І тварин доглядають добре, і вчать. Старша — заочно в Київській сільськогосподарській академії, молодша — у вечірній школі. Обидві прагнуть до одного: відгодувати нині по 450 голів свиней і виробити по 400 центнерів цінного м'яса.

Л. УЛІЧ,
інструктор при комсоморгіві ОК ЛКСМУ
по Ульяновському територіально-виробничому управлінні.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

6 червня 1962 р., 2 стор.

ВІДЗНАКА

Галина Костенко лише перший рік працює дояркою. Але біля її робочого місця вже висить Червоний вимпел «Кращий доярка». Це відзнака наполегливості, вміння молодого доярки. Доглядає вона 14 корів і від кожної надає зараз по 10—11 літрів молока.

— Мимоволі доведеться переглядати своє зобов'язання, — говорить Галина. — Думаю, що замість 2500 кілограмів одержу на корову по 3000.

А. КОВАЛЕНКО,
Колгосп «40-річчя Жовтня»
Петрівського району.

НЕДАРМА кажуть: хороша слава швидкі крила має. Про дівчат з молочно-товарної ферми № 1 знають всі на Олександрійському кінному заводі: добре вони працюють. За перший квартал близько 1000 кілограмів молока на кожну корову по фермі надано. А окремі доярки ще більших показників досягли. Комсомолка Марія Волинець, наприклад, майже 2000-кілограмові надає м'яса. В числі перших іде також і Клара Рибак.

На дівчат рівняються всі тваринники. Вони боються за звання колективу комуністичної праці.

М. ШКУРАТ,
секретар Олександрійського райкому ЛКСМУ.

На знімку (справа наліво): М. ВОЛИНЕЦЬ, Н. ВАСИЛИШИНА, Л. БОСЕНКО.

Фото В. ЗАЙКИНА.

СНИ В РУКУ

ДЕНЬ добрий, друзі. Пізнаєте мене? Це ж я — Федько Кропива. Сідайте поближе до гурту, розповім вам одну чудернацьку історію. От тільки з чого почати... А втім, слухайте...

Одержав оце запрошення прийти в колгосп імені Фрунзе, що в Ульяновському районі. Ну, а я, як той славнозвісний Еней, парубок моторний і хлопечко, хоч куди козак, — вміє командирівку оформити — і гайда. П'ятдесят п'ять хвилин погойдало мене в літаку, потім трохи потрясло в автобусі — нарешті село Лозовате. Зустрів мене сам голова артілі Ілля Іванович Гончарук. Так, знаєте, привітно зустрів, ласкаво посміхається, а на обличчі у нього написано: «Якого біса тебе принесло!»

— Драстуй, драстуй, любий Федьку, — це він вітається. — А я тебе сьогодні уві сні бачив.

— Невже? — дивуюсь.

— Чесне слово, — клянеться. — Причому так ясно, наче живий. Ось посплухай.

Щось м'яке, слизке і тепле торкнулося мого обличчя.

— Брись, клята! — кризь сон вилаявся я. — Жінко, прожени цю противну кицьку!

«Щось» продовжувало некультурно, зовсім забувши про правила хорошого тону, тесати мене. Я зле схопився з ліжка, продер очі і побачив прямо перед собою... корову. Тварина дивилася на мене поглядом, який не обіцяв нічого хорошого.

— Тьху, тьху на тебе! — замахав я руками, а про себе подумав: «Не треба було на ніч так наїдатися».

Опустив вії, смикнув себе за вухо. Корови стояла на тому ж місці.

— Згинь, згинь, капосна, — тихо благав і раптом, не витримавши нерво-

вого напруження, перелякано заверещав:

— Хрест на тебе, хрест на мене, хрест... Дивлюсь — зникла. А на її місці ти стоїш. Га-га-га... Кумедія!

— Ну що ж, голову, підемо? — це, значить, я Іллі Івановичу кажу.

— Куди? Туди, де трави похили? — пробує жартувати він.

— Ні, туди, де ви не досить частий гість.

— Значить на фермі, — похнюпившись констатував голова.

І ми пішли. Село вже спало. В небі тьмяно миготіли зірочки. Лише в одній хаті світилось. Кризь вікно долинав слабкий стогін, і чийсь тихий голос вимовляв:

— Рученьки терпнуть... Боже, чи довго тягати!

— Саша Катаула тут живе, — пояснив Гончарук. — Непогана доярка. Ач яка! Навіть вночі не спить — вірші вчить.

— Вірно, не спить, — кажу я. — А чому? Не знаєте? Та й звідки вам! Адже доярки вважають святом день, коли вас побачать. Яке вам діло, що твариниці вдень і вночі стогнуть від болю, який викручує їм суглоби, що вони плачуть, коли бачать не годіваних телят.

— Не такий страшний чорт, як його малюють, — бадьорився Ілля Іванович. — Це ти згуцаєш фарби. До того ж і я відповідаю за господарство колгоспу в цілому. У мене на шій і кукурудза, і лісоматеріали, і корови. А першою фермою завідує Іван Митрофанов. Є у мене і заступник — товариш Плевич. Він за тваринництво гроші одержує. Ось до них і звертайся.

— Легко сказати, — підійшла доярка Люба Тетява. — Його, як і зоотехніка Писіва, вдень з вогнем не відшукати. Зайдіть хоч ви, подивіться, які у нас умови праці.

— Нічого, зараз знайду їх, — пообіцяв я.

Розшукав і заступника голови, і завідувача. Ось і приміщення першої ферми. Керівні товариші ввійшли і зразу шмигнули назад, наче ошпарені. Немов риба, викинута на берег, кілька хвилин хапали

дивуватися, що одна з кращих доярок артілі Марія Талпа надає за день шонайбільше до п'яти літрів молока від кожної корови. Через відсутність механізації кожна доярка артілі імені Фрунзе доглядає лише по 14—15 тварин. А поряд, в колгоспах «Росія»,

імені Богдана Хмельницького в переважній більшості групи налічують по 20—25 корів. Тому і сбіварість одного центнера молока в цих господарствах значно нижче.

БІЛЬШЕ на фермі не було чого робити. Картина занедбаності тваринництва не потребувала додаткових фарб. Можна було збиратись додому. На вулиці мене відізвав убік Іван Митрофанов. Трохи соромлячись, він прошепотів:

— Знаєш, Федьку, мені сьогодні дивний сон приснився.

— Як? І вам? — здивувався я.

— Еге ж, — зніяковіл завідувач фермою. — Та ще який страшний: говоряща корова!

— Невже?

— Слово честі. Буцім-то з'явився я на ферму, а на зустріч корова Зорька. Опустила додолу очі, якимось найжачилась, наставила роги і войовничо рушила на мене. — Ану, кажи, доки наші корови биками будуть? — несподівано зарепетував Зорька. — Доки яловими ходитимуть? Он майже сотня корів в цьому році нетільними залишилась. Я тебе питаю від усюго коров'ячого стада.

— Та ти... таке смієш мені казати?

— Це тому, що серед вас раціоналізаторів немає. Коровинк тече? Тече. То й збирайте воду під час дощу. Буде чим тварини поїти.

Далі керівних товаришів супроводили вже я і кілька доярок. Ми «знайомили» їх з господарством, докоряли, скаржились. А вони, похнюпивши голови, мовчали. Та й що можна було казати...

Літні табори зовсім не обладнані: немає піднавісів, ясел, водопостачання. Тому доводиться водити тварин на доїння в корівник. Чи варто після цього

МИ — ШЕФИ

ЯКОСЬ учні шостики — соціальних класів вирішили взяти шефство над фермою. Довго сперечались, кого ж доглядати — телят чи поросят. Зійшлися на одному: взяти шефство над тими й іншими. Тепер кожної суботи та вівторка школярів можна бачити на фермах. Вони прибирають приміщення, білять станки, чистять молодняк, допомагають вивозити гній.

Взимку учні вирощували для своїх підопічних зелену масу. Вона особливо необхідна молодняку тварин — тут багато вітамінів, споживних речовин.

Шефство дає нам певну користь: це своєрідні практичні уроки з зоології та уроки праці. Вони допомагають нам краще вивчати природознавство, любити працю.

М. РЕДЬКО,

учень Нагівайківської восьмирічної школи
Голованівського району.

— Не тикай. — Зорька наставила роги прямо на мене. Я подивився назад. — А кажи, коли вже отой пункт штучного осіменіння працюватиме?

— Працюватиме, їй-бо, працюватиме, — кажу. — Ну, почекайте... Ось... Га. Зробимо. Все зробимо, тільки роги сховай. І не будь такою настирою.

І раптом сталося щось не передбачене: Зорька зробила кілька кроків назад, розігналася і я, Іван Митрофанов, опинився на рогах корови. Зовсім не відчув болю, тільки хрускіт власних ребер. «Мамо!» — закричав я тоненьким голосом і... прокинувся.

— Чого репетуєш? — накинулася на мене дружина. — Дивись, лица на тобі немає.

Я не відповів, похапцем схопив з кишені піджака записну книжку і почав гарячково гортати сторінки.

— Зобов'язання, — шепотів я. — Зобов'язання... Ага... Ось... По 281 центнеру молока на кожні сто гектарів угідь. Так... Та... На двадцять травня виробили лише по 86 центнерів. Не виконаємо, не виконаємо...

Я забігав по кімнаті, зачіпляючи стільці, етажерку, стіл:

— Що робити, що робити?

Несподівано різко зупинився.

— Біжи на ферму, — наказав дружині.

— ?

— Скажи, хай зараз же женуть корову Зорьку на м'ясокомбінат. Негайно!

Федько КРОПИВА,
с. Лозовате
Ульяновського району.

Ледве не забув. Зустрівся я і з деякими комсомольцями. Іх в колгоспі імені Фрунзе аж 89. Сила! Дев'ятеро з них на фермах працюють. Уявляєте собі, що могла б при бажанні зробити така кількість молодих і завзятих! Гори переревнуті. Але комсомольці змирнілись з тим становищем, яке зараз є. Невже воно їх задовольняє?

«В ідальню зі своїм хлібом», — так називався матеріал рейдової бригади, надрукований в номері за 11 квітня ц. р. В ньому йшлося про те, що в радгоспі Олександрійського цукрокомбінату погано налагоджено громадське харчування: ідальні хлібом не забезпечуються, асортимент страв одиоманітний, а молочні страви готуються з відвінок.

Директор Олександрійського цукрокомбінату т. Босенко повідомив редакції, що матеріал обговорено на нараді активу радгоспу. При ідальнях організовані буфети, в яких робітники купують хліб, поліпшено громадське харчування.

Причіплювач буде

РЕПОРТАЖ

ТАК, Віктор Барбанов, причіплювач з колгоспу імені Чапаєва Кіровоградського району обов'язково стане інженером. Він вирішив це ще в школі, з такою думкою і десятиріччя закінчував. А після випускного вечора... пішов у тракторну бригаду причіплювачем. Та мрії своїй не здав, і через деякий час поступив на загальнотехнічний факультет Харківського політехнічного інституту, став навчатися заочно. Після першої сесії у заліковій книжці з'явилися перші п'ятірки.

До цієї сесії, другої в своєму житті, теж підготувався добре. Це по всьому видно, лабораторну роботу виконав на відмінно (знімок вгорі), залік обов'язково склав. Інакше й не личить вчитись комсомольському ватажку колгоспної молоді.

Віктор Барбанов, з якого ми почали розповідь, тільки один з 1735 студентів, які навчаються в Кіровоградському філіалі ХПІ в цьому році.

А в інших як справи? З хімічної лабораторії ми попрямували до однієї з аудиторій і потрапили на екзамен з вищої математики. Викладачі тт. Брайловський і Крисний саме слухають відповідь другокурсниці Клавди Беліченко (знімок в центрі). Хвилюється дівчина. Правда, по своїй роботі (а працює вона техніком-картографом Кіровоградської землевпорядної експедиції) нерідко доводиться мати справу з цими питаннями. Та й готувалася добре.

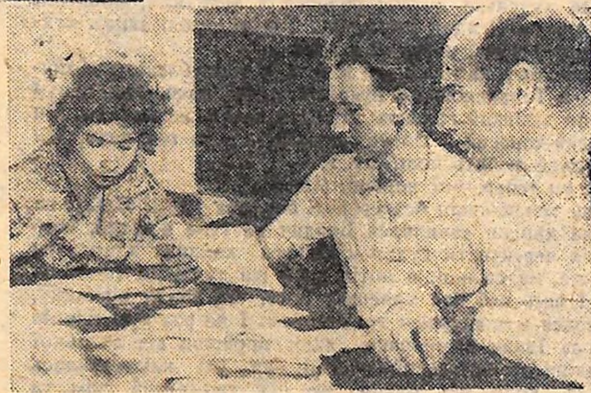
Вікторію Страшевську ми

застали в лабораторії за мікроаналізом термічно обробленої сталі (знімок внизу). Виявилось, що вона готується до заліку з металознавства.

Познайомилися ми і з третьокурсником Віктором Бойченком, який у свій час закінчив машинобудівний технікум. Почав працювати і побачив, що знань малувато, тим більше, що адміністрація підприємства призначила його на інженерну посаду. Пішов у вуз.

Віктору ще три роки вчитися, а 103 студенти вечірнього відділення, які поступили в рік відкриття філіалу на перший курс, вже через кілька місяців одержать дипломи інженерів — це буде перший випуск філіалу.

Шість років не пройшли марно. Чимало випускників вже працюють інженерами, майже всі дипломники активні раціоналізатори на виробництві. Червонозорівці А. Медяник, Б. Яновська, С. Манякін, В. Компанієць, Ф. Момот та багато інших внесли десятки раціоналізацій, які дали великий економічний ефект.

Незвичайна тиша панує в аудиторіях, де готуються до захисту дипломних робіт випускники. А в інших приміщеннях вирує напружене життя: читаються лекції для заочників, йдуть заліки та екзамени.

То біля одних дверей, то біля інших чути звичайну студентську приказку-побажання: «Ні пуху, ні пера». Того ж побажали і ми майбутнім інженерам, і завітали до приймальної комісії.

Голова комісії Іван Степанович Шендрік охоче розповів про новий загін майбутніх студентів, які вступають до інституту. В серпні складатимуть вступні екзамени 785 молодих робітників, колгоспників, службовців. Ні пуху, ні пера, вам, друзі!

Г. МАЛОБРОДСЬКИЙ.
Фото В. Ковпака.

ІНЖЕНЕРОМ

КВІТУТЬ сади. Шумлять сади... Сповнюються гордістю сарця учнів, піонерів і комсомольців. Адже вони цієї весни внесли певний вклад у виконання патріотичного заклику: «Перетворимо рідне село в квітучий сад». Тільки комсомольці — члени виробничої бригади — посадили в своєму колгоспі 18 гектарів саду. Не менше чотирьох тисяч дерев висаджено біля будинків, на вулицях, у парках села.

Здавалося б, можна на цьому поставити крапку і заспокоїтись: справу, мовляв, зроблено. Але ж ні. Не такі піонери і комсомольці Березівської середньої школи.

Вони організували в школі «бригаду юних друзів зелені». Можливо, навіть, трохи прозаїчна назва, але суть не в цьому. Головне — в організації роботи цієї бригади.

До складу її вступило більше 150 учнів, головним чином, піонерів 3—8-х класів. Для керівництва роботою бригади обрано раду з 13 членів. Кожен загін дістав відповідне завдання, а піонер — певну ділянку. План озеленення села було складено дирекцією школи спільно з правлінням колгоспу і виконкомом сільської Ради. Цим планом і керувались члени бригади.

Насамперед друзі зелені обійшли всі будинки села, ознайомили жителів з планом деревонасаджень і, взявши на облік кожну деревину. І коли в

ЮНІ ДРУЗІ ЗЕЛЕНІ

якомусь дворі не саджалися дерева, то не солодко було такому господареві. Біля будинків, де живуть престарілі, що входять у сферу діяльності тімуриців, піонери самі садили дерева, квіти.

Був такий випадок. Піонери загону «Супутник семирічки» імені Юрія Гагаріна якось обходили свою ділянку. Зупинилися біля одного будинку і навіть здивувалися: жодної новопосадженої деревини, ні маленької клумби квітів немає. З хати вийшла старенька бабуса Параска Юхимівна, привіталася до піонерів.

— Чому ж це, бабусю, біля вашої хати не саджаються дерева і квіти? — запитав голова ради загону Толя Зубченко.

— Нікому, дороженькі, нікому, — відповіла бабуся. — Сама з якого часу лишилася. Он ще й городець не саджено... Нездужаю...

Піонери переглянулися. Як же так сталося? Вони до цього часу не знали, що бабуся живе одна? Стало соромно за свою необачність. Зате наступного дня завітали сюди всім загonom. Піонери і город посадили, і десять штук дерев, і квітничок під вікном зробили, навіть лавочку змайстрували...

Та посадити дерево — це ще далеко не все. Головне — доглянути і виростити його. Ось тому догляд за деревами і квітами став першочерговим завданням у друзів зелені.

А. ДЕМИДОВ,
директор Березівської середньої школи Устинівського району.

ЗАГУБЛЕНИЙ

святині багато років дослідям. Інші взагалі мали сумнів в існуванні бібліотеки, адже ніхто більше не бачив її. Можливо, повідомлення Дабелова не мало підстав? Можливо, і списку ніякого не було?

Але список був. Перед першою світо-

СКАРБ

вою війною його бачив в припадтійському місті Пярну вчений археолог Ігнатій Стеллецький, знавець московських підземель, ентузіаст, який присвятив життя пошукам легендарної бібліотеки. Він з великим трудом зкопіював половинну документа, незрозуміло написаного на німецькій мові. Підпис був «В» — мабуть, Веттерман. Натхненний таким підтвердженням, Стеллецький почав шукати підземні ходи в кремлівських підземеллях.

В стародавніх історичних документах збереглися відомості про знайдені за часів Петра між Тайницькою і Собакіною баштами підземні тунелі і тайшники. Однак жодне їх розташування ніде не вказувалося. Стеллецький почав пошуки з боку Собакіної башти (тепер Арсенальна) і попов у тунель, майже закладений землею і замурований великими кам'яними плитами. Вчений почав прорубувати завал, але закінчити роботу йому перешкодила хвороба і смерть.

ЙШЛИ РОКИ. В останній час розкопки були відновлені. Виявилось, що таємний хід закладений в XIX віці і веде він до Золотої Царської палати. Дійти туди з боку вже відомих приміщень поки що не вдалося. Знайдені й інші невідомі ходи, але під церквою Лазаря розкопав поки що не велось, хоч, на думку Альтшулера, бібліотека повинна знаходитись тільки тут. Не вивчені і приміщення під Благовіщенським собором, який знаходиться поблизу від Золотої Царської палати.

Сучасна наука озброїла археологів новими способами для пошуку. Мікросейсмічна розвідка може виявити навіть невеликі підземні пустоти. З її допомогою вдається з'ясувати, не роблячи трудомістких розкопок, визначити напрям тунелів і підземних приміщень.

Магнітна і електророзвідка дозволяють визначити наявність металу; адже книги були в золотих і золочених оправах, а старовинні скрині обкопані металом.

Бібліотеку рідкісних безцінних книг і рукописів треба шукати. Вона, безсумнівно, існувала і, можливо, чекає дослідників.

Леніна СЕМЕНОВА.
(АПН).

Книгу—до кожної сім'ї

ОДИН У ПОЛІ НЕ ВОІН

ЯК ПОСТАВЛЕНА пропаганда книги в Ново-празькому районі? На це питання може бути лише одна відповідь: погано. Звичайно, в таких випадках звинувачують працівників торгівлі. Але на цей раз справа не в завідувачій районним книжковим магазином Тамарі Матвієнко. Коли її призначили на нову посаду, комсомолка гаряче взялася за роботу: розмістила літературу по відділах, влаштувала вільний доступ до книг. Дівчина прагнула зробити все можливе, щоб кожен відвідувач не залишав магазин з пустими руками. Одним порадить книгу, іншим розповідь про її зміст.

Однак, як кажуть, під лежачий камінь і вода не тече. Вирішила завідувача разом з продавцем комсомолкою Оленою Завалою вніхати в колгоспи, поповнити артільні бібліотеки новою літературою та й план виконати. Але де там! Голова райспоживспілки В. Пинькало не спромігся забезпечити дівчат навіть транспортом.

Задумали Т. Матвієнко та О. Завала провести вечір на тему «Моя любима книга». Прийшли до завідувачого райвідділом культури Г. Бондаренка і директора Будинку культури Б. Олійника.

— Дозвольте нам, дорогі товариші, організувати цей вечір в приміщенні культурно-освітнього закладу. Бажано

було б у суботу або неділю.

— Тільки у вівторок, — категорично заявив директор.

— І ні в який інший день, — додав завідувачий. — Від продажу книг ми нічого не одержуємо, а танці, що не кажіть, доходи приносять.

Не допоміг ентузіастам і другий секретар райкому комсомолу т. Краснокутський. Його не схвилювало те, що в магазині купувалося літератури на тисячі карбованців. Мовляв, хай продавці турбуються.

Хибна думка. Один в полі не воїн. Треба за справу братися гуртом.

Г. ФІЛАТОВ,
колгоспник артілі «Радянська Україна», наш позаштатний кореспондент.

В XVI століття ніхто не міг проникнути в таємничі підземелля Московського Кремля. Багаточисленні спроби з тих чи інших причин були безуспішними. Між тим основні фундаменти стародавніх будов не змінювалися з часів їх закладки. Вчені гадали, що глибоко під землею в подвійних блоках'яних склепистих підвалах заховані від людських очей багато загублених скарбів.

Таємничі кремлівських підземель трохи розкрились під час будівництва Палацу з'їздів, який розташований поблизу з Теремним Палацом. Будівлю палацу треба було значно опустити під землю. При археологічних розкопках відкрилась частина підвальных приміщень під теремами. Керівник проектної групи Центральних реставраційних майстерень Борис Альтшулер почав досліджувати їх і побачив декілька підземних виходів, що ведуть невідомо куди. Західну половину приміщень він не оглядав зовсім, а слідку, особливо підвал під Золотою Царщиною палатою, вдалося навіть реставрувати, знявши більш пізні нашарування. В східній стіні була знайдена ніша, зроблена одноразово з кладкою стародавніх стін. Реставратори довго вибирали землю, намагаючись проникнути поглибше, але кінця не знайшли — хід вів далі. В південній стіні другий хід теж невідомого напрямку. Підлога там трохи піднята, і це наводить на здогадку про існування нижнього поверку підземелля. Його ще ніхто не досліджував.

Між тим, в стародавніх історичних документах часто згадувалось про палати з «подвійним дном». Можливо, в одній з них і зберігається марно розшукуваний стародавній скарб — легендарна бібліотека російського царя Івана Грозного. Рідкісна збірка рукописів і книг зникла багато століть тому і, здавалось, назавжди...

Минули десятки років. Московський цар Іван Грозний для перекладу книг на російську мову запросив Веттермана, німецького пастора із міста Юр'єва. Його привезли в Кремль, провели підземними ходами до двох кімнат і, знявши важкі замки, відкрили скрині з книгами.

Однак вченому німцю не довелося навіть перекладати ці книги.

Іх знову сховали під потріпні замки, і ніхто не знав їх назв, поки в 20-х роках XIX століття професор Юр'ївського університету Дабелов не сповістив про знайдений ним список книг. В документі говорилось, що у царя 800 рукописів зі Сходу, частину яких він купив, а частину одержав в подарунок. Серед них — Лівійські Історії, книги Вергілія, Ціцерона, Светонія, комедія Арістофана, колекція Юстиніана і багато інших книг. Список свідчив «сми манускрипти писані на тонком пергаменті и имеют золотые переплеты». Сам список, нібито складений Веттерманом, зник, але збереглась копія з цього, яку зробив Дабелов.

Думки вчених розділились. Одні при-

О ПОВІДАННЯ

1. —

КІМНАТА здригалася від вибухів. Дзвенів у буфеті чудом вицілений посуд, пахло паленим.

Майор Бундич наносив на карту шойно відвоєвані у німців позиції, коли раптом почув голосний дитячий плач. Він труснув головою, ніби відганяючи сон, але плач не пропав, навпаки, він став сильнішим. В цю мить до кімнати увійшов ординарць:

— Дозвольте доповісти, товаришу майор?

Його руди, прокурени вуса, за які над ним завжди кепкували солдати, зараз часто посмикувались.

— Доповідайте.

— Та от... дівчинку привів, товаришу майор. Махонька, і тремтить вся...

Бундич здивовано випрямився:

— Полячку, товаришу майор. Наші у сусідній квартал увірвались, чують — плаче — тобто... Знайшли. Сидить вона на підлозі, очі кулачками тре, а поруч... мати... Міною її... Ось і привели, куди ж воно... маленьке...

Бундич заклопотано потер підборіддя:

— М-м-да... Становище. Куди ж її тепер? Шляхи прострілюються, та й медсанбат далеченько... Ну, добре, — він відсунув карту, — давай дівчиньку сюди!

— Єсть!

Через хвилину він знову з'явився, тримаючи за руку біляву дівчинку років п'яти, з великими сірими очима, з брудними потьоканами на обличчі. Схлипуючи, вона раз у раз злякано озиралася.

Майор підійшов до дівчинки, присів перед нею навпочіпки.

— Яка гарненька дівчинка, — співуче протягнув майор, беручи її за худенькі, восковобліді рученята. — Ми не будемо більше плакати, так? Ну давай познайомимось — мене зовуть дядя Сергій, а тебе? Що ж ти мовиши?

Дівчинка насупилася, губи її задрожали, і вона знову схлипнула.

Бундич вдарив себе по лобі:

ПІСНІ над містом

РІДНЕ місто моє... З кожним роком, з кожним днем ти стаєш все крашій. Молодієш. То тут, то там виростають нові гарні будівлі. Зовсім недавно архітектурний ансамбль міста прикрасив готель-красень «Україна». А опірається новий широкоформатний кінотеатр. Рихтовання, рихтовання... Зелений оксамит дерев надає істоту надзвичайної краси. Особливо чарівним воно було минулої неділі, коли все місто перетворилося у суцільну естраду. Парками і скверами, площами заволоділи співаки, танцюристи, учасники колективів художньої самодіяльності. То було в Кіровограді міське свято пісні і танцю.

В літньому театрі парку імені В. І. Леніна виступав самодіяльний народний ансамбль гачицю «Ятрань». Тепло зустріли кіровоградці своїх давніх добрих знайомих, які і на цей раз поновили присутніх темпераментним танцем, майстерністю виконання.

Виступає молодіжна група ансамблю «Ятрань». Жвавий «Козачок» змінюється ліричною кадрилию, хореографічною композицією на теми закарпатських танців «Верховина, мати моя». Один танець «радий іншого! Різноманітні, красиві, змістовні. Хороше співмаються вірші, які виконує конферансьє Микола Левандовський.

В цей час на площі імені С. М. Кірова, де зібрався сот-

ні глядачів, виступає хор торговельно-кооперативного технікуму. В його складі понад 60 чоловік. Правильно ллється пісня російських братів «Сибирская полечка» в обробці композитора Іванова. Палкими оплесками нагороджують слухачі виступи солісток Ані Якименко і Валі Матульової.

Не перерахуєш всіх колективів, які демонстрували свою майстерність у цей день. Самодіяльні митці виступали на Бадлашівці, Новомиколаївці, на літньому майданчику клубу імені Компанійця та в інших місцях. До пізнього вечора продовжувалося свято. Воно перетворилося у великий огляд народних талантів. Він показав, що у нашому місті багато здібних виконавців і колективів художньої самодіяльності.

Росте місто. Ростуть і жителі його. Духовно ростуть!

О. ЗУБИЦЬКИЙ,

член позаштатного відділу культури редакції газети «Молодий комунар».

В міському парку культури і відпочинку. Виступає танцювальний колектив «Радлашу культури імені Жовтня заводу «Червона зірка».

Фото В. КОВПАКА.

АРТИСТИ В ЦЕХУ

ВИБУХАМ сміху, бурхливим оплескам не було меж. Час від часу артисти змушені були робити попередбачені паузи із-за веселого шуму в цеху. Ми не помилились. Саме в цеху.

Це було позавчора в цеху № 3 Кіровоградського агрегатного заводу. Сюди на зустріч в колективом цеху комуністичної праці прийшла група артистів Калінінського державного театру, який гастролює в нашому місті. На зустріч з робітниками прийшли Заслужений артист РРФСР О. Андреев, актори Г. Серова, М. Рибакон, О. Вокан, Н. Хоніна, Ю. Іванов, Ю. Срослов. Артисти показали агрегатаціям уривки з нової комедії Д. Медведенка «Камінь на дорозі».

Робітники широким дякували гостям за цікаву зустріч, вручили їм букети квітів.

В. ЧАБАНЕНКО,
зав. позаштатним відділом культури.

Джюшовий ВЕДМЕДИК

— Оце так! Як же це я забув, адже вона не розуміє нашої мови!

Він взяв її на руки:

— Ну, ось що... Давай-но краще ми поїмо... Гам-гам, розумієш?

Майор посадив дівчинку на стілець, дістав з планшета плитку шоколаду.

Задзвонив телефон. Полковник терміново викликав командирів батальйонів.

— Ось, брат, такі-то діла, — зітхнув майор, і ніжно поглядів маленьку незнайомку по голівці шершавою долонею.

— Семенов! Подивись тут, мені в штаб треба.

Бундич з хвилину повагався, потім, із внутрішньої кишені обережно дістав іграшку — маленького плюшового ведмедика і простягнув дівчинці:

— На ось, грайся, — і поквапливо вийшов.

2. —

НЕ БАЧИВ майор, якою радістю заблищали наповнені слізьми очі, не бачив рум'яниці, що виступив на блідих впалях щоках...

Проїривав вузьким проходом, схованим напівзруйнованою стіною, зачіпаючись за гострі кути уламків і не помічаючи цього. Під ногами хрускотіло скло, валялись стріляні гільзи. Йшов, а перед очима невідступно стояло худеньке дитяче обличчя з великими, повними сліз, очима. Згадав дружину... Такою, якою запам'яталась вона в той червневий день...

У легкому квітчастому платті, з розгубленим обличчям... з Танюшкою на руках. І, наче, крізь сон, почув дочиний дзвінкий голосок: «Візьми, татку, ведмедика, він хоросій-хоросій... Тільки не забудь його годувати, він дуже-дуже любить попоїсти...»

Де ви тепер, мої хоросії, рідні?..

Два тижні йшли безперервної бої, два тижні тільки на кілька хвилин з'являвся Бундич до себе в штаб, щоб наспіх перекусити сухарем і якусь хвилину здригнути тут же, на стільці, а потім знов іти туди, де точили бій. І весь цей час маленька Зося, так звали дівчинку, бавилася з плюшовим ведмедиком. І не раз ординарцю майора Івану Семеновичу, який пройшов від волзької твердині до польської столиці, на очі накочувалась слеза, коли він бачив, як під гарматний грім та стрекіт кулеметів, Зося заколює ведмедика, щось йому наспіває, про щось шепоче у плюшове вушко.

У свої короткі відвідини Бундич слухав її радісне шепетання і почував, як відтає його загартоване в боях серце... Він силкувався не думати про те, що скоро настане день, коли Зося потрібно буде поїхати.

І цей день наступив.

За Зосяю прийшов сержант. Вона неспаче одразу все збагнула, притислась до колючої шокі майора, обвила рученятами його шию.

— Я ні, я ні, я тут, — залепетала вона.

Бундич притис дівчинку до себе:

— Не треба, Зосенько, не треба плакати...

— Тут, люба, нічого не поробиш. Ось доб'ємо фашистів, обов'язково розшукаємо тебе... А зараз тобі треба йти...

Він поцілував її.

— Ну, прощай, Зосенько, будь розумницею... — І довго ще дивився услід сержантові й Зося...

А через два дні гітлерівці прорвали нашу оборону північніше Варшави. Зав'язались кровопролитні бої, і майор Бундич втратив сліди Зося. Кілька разів він слав запити. Але організованій у неглибокому тилу дитячий будинок довелося терміново евакуувати на схід. Це все, про що дізнався тоді Бундич...

3. —

ТЕРПКИЙ запах лип змішується з легким ароматом акацій. По блакитному небу велично плывуть білі баранці хмар.

Сергій Олексійович посміхнувся. Ось він — мир! Спокійний, радісний, довгожданий.

Тетянка потягнула за рукав:

— Татко, ну ходімо ж скоріше, ось тут портфелі продають...

— Так, так, доно, ходім.

Привітна продавщиця подала Бундичу великий з нікельованими застілками портфель:

— Ось цей буде в самій раз. Добрий? — і сама ж відповіла. — Ну, звичайно, добрий! Бері, дівчинко, та добре вчись.

Щаслива Тетянка обома рученятами притиснула до себе обидві і закружляла на одній нозі.

— Ой, татку, дивись, скільки хлопчиків та дівчаток. — Вона вказала портфелем на колону, що переходила вулицю. — Це дитячий будинок, так, татку?

— І раптом зірвалася з місця й кинулась через вулицю! — Ведмедик! Мій ведмедик!

— Ти куди, Танюшо, стій! — Сергій Олексійович кинувся за донькою.

У колоні серед дітей виникло замішання. Тетянка плакала і виривала з рук якоїсь дівчинки плюшового ведмедика.

— Віддай, — кричала вона, не звертаючи уваги ні на кого, — віддай, це мій ведмедик, мій, мій!..

Незнайомка не кричала, але іграшку не відпускала і в свою чергу тягнула до себе. За п'ять кроків зупинився остовпівлий Сергій Олексійович. Оце білявеньке волюсья, тонке обличчя, великі сірі очі... Невже?..

— Зося!

Дівчинка на мить застигла, випустила з рук іграшку і хутко повернулася на поклик. Вихователь, що підбігли, здивовано переводили погляди то на дівчинку, то на незнайомця.

— Зосенько, ти?.. Ти не пізнаєш мене?..

І губи беззвучно ворухнулись, наче хотіли й не могли вимовити потрібне слово. Та раптом в оченятах блиснув вогник здогадки, личко проясніло, і, крикнувши — «дядя... дядя Серьожа» — вона одним стрибком опинилася на руках Бундича.

А маленька Тетянка стояла осторонь з плюшовим ведмедиком у руках і здивовано дивилася, як її татко обіймає і цілує незнайому дівчинку і схвилювано промовляє:

— Донечко моя дороженька!

м. Кіровоград.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

КИРОВОГРАДСЬКЕ РЕМІСНИЧЕ УЧИЛИЩЕ № 1

ПРОВАДИТЬ ПРИЙОМ УЧНІВ

юнаків та дівчат, віком з 15—17 років на такі спеціальності: формувальники-ливарники, ковалі ручної ковки, токарі по металу, слюсарі санітарно-технічних робіт, слюсарі по ремонту промислового устаткування, слюсарі-інструментальники.

Строк навчання — 2 роки.

Вступаючі в училище повинні мати освіту не менше 8-ми класів і бути фізично здоровими.

Всі учні забезпечуються безкоштовним повним комплектом робочого та парадного обмундирування і триразовим харчуванням, а ливарники і ковалі також і гуртожитком.

При подачі документів до заяви на ім'я директора необхідно особисто пред'явити документ про освіту, характеристику з школи, автобіографію, довідку з місця проживання, свідоцтво про народження або паспорт, шість фотокарток розміром 3x4.

Документи приймаються до 1 серпня 1962 року щоденно з 2 години дня, крім суботи та неділі.

Адреса ремісничого училища № 1: м. Кіровоград, вул. Жовтневої Революції, 20, телефон 36-73.

ДИРЕКЦІЯ.

Кіровоградське міське професійно-технічне училище № 2 (будівельне училище)

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

Училище ГОТУЄ: штукатурів, мулярів, теслярів, малярів, столярів.

СТРОК НАВЧАННЯ — ДВА РОКИ.

Учні забезпечуються безплатним обмундируванням та харчуванням. Приймаються юнаки та дівчата 1946—1947 років народження.

ГУРТОЖИТКОМ УЧНІ НЕ ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬСЯ.

Вступаючі до училища повинні подати такі документи: заяву, автобіографію, паспорт, свідоцтво про народження, 4 фотокартки, свідоцтво про закінчення 8 класів та характеристику з школи.

ДОКУМЕНТИ ПРИЙМАЮТЬСЯ ДО 1 СЕРПНЯ 1962 РОКУ.

ПОЧАТОК НАВЧАННЯ — 1 ВЕРЕСНЯ 1962 РОКУ.

Адреса училища: м. Кіровоград вул. Деклєристів, 3.

ДИРЕКЦІЯ.

Пишіть!

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Дзвоніть!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

БК 00211.

Зам. № 3532.

Заходьте!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.